

„Fajn,“ špitl a vytáhl z kapsy řetízek s drobným stříbrným klíčkem. Avery žasla nad odlesky měsíčního světla, které se od chladného kovu odráželo. „Můžu ti ho připnout? Jen abychom ho kdyžtak neztratili.“

„Tak si ho nasad' sám!“ obořila se na něj.

Tiše se zasmál. „Máš snad strach? Ještě můžeš přiznat, že mi věříš a že mám pravdu.“ Moc dobře věděl, že nic takového její tvrdohlavost nedovolí.

„Zapni mi ho,“ nařídila, nadvzdela si vlasy a znovu se otřásla, když ucítila chlad kovu na své kůži.

„Hotovo,“ řekl Twain, když jí zapnul řetízek na krku. Avery hleděla do jeho oříškových očí. Hledala jistotu, něco známého, o co by se mohla opřít. Twain jí věnoval nervózní úsměv a vzal ji za ruku. Jemně ji stiskl. Oplatila mu to. Potom ji pustil, zvedl mezi ně svazek plný tetiných tajemství a druhou dlaň položil na stříbrný klíček na Averyině hrudi.

Její splašené srdce ji prozradilo.

„Věříš tomu,“ zašeptal se zadostiučiněním vepsaným ve tváři.

„Nech si zajít chuť. Jen se nemůžu dočkat, až ze sebe uděláš idiota.“

Sebevědomě se usklíbl a naklonil hlavu na stranu. „Ještě uvidíme, kdo tu ze sebe udělá idiota... Ještě uvidíme, sestřenko.“

Avery zakoulela očima. Ten kluk měl smysl pro drama. *A to jsem si myslela, že ta teatrální jsem tu já,* pomyslela si, když se Twain se zavřenýma očima několikrát nadechl a potom vydechl.

„Můžeme?“

Avery otráveně přikývla. Její srdce však bilo o závod. Polkla. Měla z toho špatný pocit.

„Na viděnou uvnitř,“ zasmál se Twain naposledy. „Lanria decama saa,“ zašeptal. Chvilí se nic nedělo a Avery se na tváři rozlil vítězný úšklebek. Potom ale ucítila podivné cuknutí v žaludku a úsměv jí z tváře zmizel stejně rychle, jako se objevil.

Před očima se jí zatmělo, ztratila půdu pod nohama.

A potom jen padala.

IV.

Avery ucítila pevnou zem pod nohama a otevřela oči. Kde to sakra je? Stála v jakési slepé uličce a nad ní se táhly mezi dvěma cihlovými domy napnuté šňůry s prádlem. Uličku vydlážděnou kameny plnily kaluže. Nejspíše nedávno přšelo. Teď však na nebi neviděla jediný mráček.

Otočila se kolem dokola a ucítila vůni čerstvého pečiva. Ale nejen toho. Teď když nad tím přemýšlela, cítila i pečené maso, rybinu a... Byla to sůl? Z rušné třídy, do které tato malá ulička ústila, se ozýval hovor, smích a hudba.

Fungovalo to. Celé to byla pravda a to, co jim Aubrianna vyložila ve strýčkově pracovně, nebyly jen výmysly poblázněné staré dámy.

Twain měl pravdu a ona se mýlila. Nesnášela nemít pravdu. A už se předem připravovala na salvu jeho posměšků, když si najednou uvědomila... Twain nebyl nikde k vidění.

Zaplavila ji panika. Otočila se kolem dokola, ale nikde ho nezahledla. Nebyl tu.

„Twaine?“ zkusila to, ale odpovědí jí byl pouze další ruch z ulice před ní. Bezmyšlenkovitě vystřelila rukou k hrudníku a úlevou si oddychla, když nahmatala chladný kov klíče. Měla ho u sebe, mohla se vrátit.

Nemohla.

Byla tolik přesvědčená, že to všechno je jedna velká hloupost, že se neobtěžovala zapamatovat si slova, která jim teta předala napsaná na křídovém papíře.

Twain je znal. Twain by se mohl vrátit domů, najít ji na stránkách a vrátit se pro ni.